

Volání z Prastvoření 2013–2017

5. Slovo a zformovaná slova

Řeč, forma a obsah

Úvod

Když dnešní člověk přemýšlí o pojmech „slovo“ a „řeč“, tak se mu především zjevuje forma slova, a ta se pro něj stává rozhodující; tedy pojem sestavený ze slabik a takto pro rozum zřetelně definovatelný.

Ve své každodenní činnosti toho využívá tak, jak se mu to pozemsky jeví, prakticky a racionálně. Takto lze ve hmotě vše řídit a udržovat.

Avšak řeč výhradně používaná takto se stává čistě komunikačním nástrojem bez energie.

Co však duše a její jádro, duch? Potřebuje jiný způsob řeči? K tomu je třeba dodat, že řeč, podobně jako hudba, má různé způsoby působení, vždy podle toho, jak byla vytvořena. Avšak zůstaňme nejdříve u řeči samé, tedy také pozemsky zformovaného Slova.

Z Poselství Grálu „Ve Světle Pravdy“ se dozvídáme, že teprve původ dodává slovu jeho formu. To znamená, že z významu se časem vytvořilo slovo. Takže ne slovo dává věcem význam, nýbrž z významu vzniká slovo. Takto to čteme ze zákonů stvoření.

A přesto stojí v příběhu o stvoření: „Na začátku bylo Slovo!“ Je zde rozpor...? Nebo co je tím myšleno?

Slovo jako ukazatel cesty duše při hledání Pravdy

Hledání Pravdy, tedy touha po víře, je zvláštností duše a jejího jádra, lidského ducha. Když tento narazí během pozemského života na informace či sdělení, které se této touhy dotknou, tak je, pokud je nezadrží v rozumu, svým pocitem či citem přijme a podívá se, zda nacházejí odezvu v jeho nitru. Takto vzniká jistý způsob víry.

Takováto podnětná sdělení lze však zde v hrubohmotnosti zprostředkovávat jen pomocí řeči.

Vedle svého praktického využití řeči nesmíme podcenit také její význam pro duchovní vývoj člověka. Při správném použití dokáže vésti ducha na jiný stupeň uvědomění. Přesto je svou formou příliš omezená na to, aby působila přímo až na nejvyšší duchovní dění. Je však schopna ukazovati duši cestu ven z hmoty a takto čistě rozumového myšlení. Jejím cílem je původ Slova, ze kterého se jednou vytvořila.

Forma Slova je přijímána nejprve rozumem a slouží pak duši jako kanál vedoucí k branám vyššího vědomí. Aby k tomuto uvědomění mohla dospět, musí se ona duše opět od pevně zformovaného Slova oprostit, aby tak mohla vnímat obsah řeči, tedy to, v čem se tato řeč zachvívá.

Zůstane-li člověk viset na formě Slova, její obsah jej nezasáhne a jeho jádro, duch, zůstane nedotčen. Slovo jen projde kolem něj. Takovýto člověk už pak využívá jen praktickou hodnotu Slova, což samo sebou přenechá rozumu.

Potom Slovo zvažuje, neboť je pro něj snadnější se zabývat formou Slova. Rozkládá jej a hloubá o něm. Částečně nechá spolu působit i pocit, který však stejně jako rozum patří k tělu.

Tímto vznikne jakási víra, při které však duch sám Slovo nepřijal. Chybí mu prožití spolu zachvívání se se Slovem.

Spolu zachvívati se se Slovem dokáže duch jen skrze svůj cit. Ani pocitem to není možné, jelikož u toho se jedná o čistě tělesné prožívání, které sice ještě zasahuje do jemnohmotnosti, do takzvané astrální úrovně, avšak nikdy až do duchovna.

Zůstane-li člověk viset na formě řeči, předá veškeré své další bádání pocitu a (nebo) rozumu. Rozum mohou přitom přesvědčit jen logické spojitosti. Pocit však naopak tíhne k fantasii a výstřednostem ve svém vlastním, ne však opravdovém světě. Podle toho, co právě převažuje, vzniká pak rozumová víra, která je bez života, anebo fanatická víra, která většinou vede k sektářství. V každém případě však víra bez duchovního zachvívání.

Co je tím tedy myšleno, když je psáno: víra se má státi přesvědčením?

Nejde zde o to přesvědčit rozum; jemu není přesvědčení skrze víru zapotřebí, jelikož je pomíjivý a beze své pozemské schrány, mozku, který se obrátí v prach, sám přestává existovat. Je to lidský duch, který víru a přesvědčení nutně potřebuje.

Tento však může nabýt přesvědčení jen skrze prožívání, které se oprostilo od rozumu, a toto mu pak zůstane na věčnost. Ono se pak stane částí jeho samého. Takovéto spolu zachvívání se ve Slově, případně obsahu Slova, je pro ducha elixírem života. Toto měl na mysli Kristus, když pravil: „Já vás živím chlebem duchovním.“

Formu řeči lze takto srovnat s průplavem, skrze který pak může vést cesta k dosažení dalšího vyššího cíle.

Lze to přirovnat k dopravnímu prostředku. Ten nás dopraví na letiště. Avšak abychom mohli dosáhnout vlastního cíle, musíme tento dopravní prostředek opět opustit.

Řeč by měla být v pozemském tímto prvním dopravním prostředkem. K tomu je zapotřebí ji správně používat.

Slova je možné poskládat do vět různým způsobem, podle toho jaký účinek mají vyvolat. Takto vzniká více či méně živá či mechanická řeč. Řeč, která působí převážně v hrubohmotnosti, kde oslovuje rozum a staví se převážně na logice, nebo řeč, která je schopna duši z čistě pozemského pozvednout, takže se v ní probudí duch.

Čím více daná řeč oslovuje ducha, tím více bude rozumu připadat nesrozumitelná, povýšená či nesmyslná. Čím více logických spojení řeč obsahuje, tím jasněji bude promlouvat k rozumu.

Z Poselství však také víme, že stvoření je zcela důsledné ve své výstavbě a tím logicky vysvětlitelné. Touto cestou je proto možné jej zpřístupnit i rozumu. Duch však dochází k poznání stvoření ze sebe samého, on nepotřebuje logické závěry k tomu, aby ho byl schopen vědomě prožívat. Duch jej zjišťuje ozvěnou. Tímto je pak schopen zprostředkovávat rozumu nutné poznatky. Plave pak v proudu pravdy a dokáže z něj čerpat přímo, bez namáhavého učení.

Takovéto osvobození se od rozumu měl Ježíš Kristus, Syn Boží, na mysli, když jednou pravil »Bud'te jako děti!« Tenkrát byl by člověk býval ještě schopen Slovo přijmouti přímo duchem.

Od dva tisíce let později musel Abd-ru-shin, Ježíšem zvěstovaný Syn Člověka, poznat, že tato cesta je nyní pro lidstvo nedostupná. Proto napsal své Poselství »Ve Světle Pravdy« na základě logiky. Moudře takto stavbou a volbou slov vytvořil kotvu k lidskému duchu, aby ho tak přece jen oslovil.

Rozum, překážka k osvícení ducha

Rozum, který se stal vládcem nad lidským duchem, musí se dle svého druhu všemu namáhavě učit. Toto je však zapotřebí jen u všeho pozemského a tím pomíjivého. U všeho ostatního, co souvisí s vývojem ducha, a je mnohem důležitější, může rozum zaujímat pouze podřadnou roli. Musí být veden duchem, aby mohl přijmout poznatky, které leží mimo jeho schopnost chápání. Avšak moci pochopit je nebude nikdy, neboť ony pocházejí z věčnosti a jsou rozumu zcela nepochopitelné.

Duch naopak musí jen býti živým, aby byl schopen svým citovým uzpůsobením stvoření opravdu poznat. Toto poznání ho vede do věčnosti bytí.

Vše, co se člověk pomocí rozumu naučil, a co duch neprožil, se s ním rozpadne v prach, a tím je ono naučené vědění ztraceno, a proto to ve skutečnosti žádné vědění není, nýbrž jen učenost. Kdo tedy usiluje o duchovní vědění, které má věčné hodnoty, ten rozumem neuspěje. Podaří-li se rozumu přesto dominovat, povede jeho cesta namísto do výšin okamžitě zpátky do hmotnosti a tím pomíjivosti.

K cestě do výšin je třeba osvobodit cit a oprostít se ode všech myšlenek. Oproštění se od rozumového myšlení je klíčem k duchovnímu oživení.

Cesta k duchovnímu uvědomění není možná skrze chtění rozumu.

Je to jistě jeden z nejtěžších úkolů člověka na Zemi.

Formy a původ Poselství z Grálu

Poselstvím Grálu byla vytvořena kotva a ukazovatel cesty k původu, »Svatému Slovu« samému. Stejně tak lze říci, že zformované Slovo z Poselství je zakotvením Slova v pozemském. Ale není to »Svaté Slovo« samo. Proto může mít různé formy, a přesto vždy vésti ke stejnému cíli.

Logické vazby byly do něj vloženy jen kvůli rozumu, jelikož se jím člověk nechal již příliš ovládat. Proto musela být nalezen způsob, který by nejdříve umožnil pochopení rozumu, aby jej připustil, než to uchvátí duši, což však současně stáhlo Slovo do úzkých hranic.

Rozum a s ním i zformované Slovo jsou vhodné jen pro začátek chápání z pozemského do duchovního.

Poté, co skrze správné sestavení slov vznikne řeč, která se dotkne duše, musí se tato také bezpodmínečně od formy Slova odpoutat, aby umožnila zachvívání ducha.

On je pak schopen zpětně následovat světlé proudy, které jednou Slovo vytvořily. Pak již se rozum musí držet stranou. Odtamtud leží vše mimo dosah jeho schopností. Zde pak převezme vedení cit. Cit již nepotřebuje žádné racionálně logické závěry a důkazy. Pokud se však duše neosvobodí, zůstane pak každopádně závislá na rozumu a připoutaná na své pozemské či jemnohmotné okolí.

Přikládá-li lidský duch rozumu příliš velkou váhu, řeč Poselství pak již není schopna k němu proniknout, jelikož rozum drží Slovo ve hmotnosti. Duch je pak, jak je výše popsáno, připoután k Zemi. Nedokáže vzlétnout. Zachvívání se ve Slově a vytušení původu se tím stává čím dál těžším a sotva se může zdařit, jelikož duch již nedokáže hmotnost opustit.

Duch je tak zazděn v žaláři rozumu. I oněm duchovním plamínkům, které se již slabě začaly skrze Slovo probouzet, hrozí, že ve zdech rozumu zbloudí. Tyto zdi jsou mohutné, a jejich brány jsou navenek uzamčené.

Tak se stalo nutným, aby přímý paprsek Světla, z původu Slova samého, z Božského, tuto bariéru rozumu prorazil.

V roce 1931 dokončil Abd-ru-shin své Poselství, které napsal skrze působení Parzifala z praduchovna.

Slovy »Svaté jest Slovo!« začal IMANUEL z Božského promlouvati k člověku.

Avšak jen u několika málo lidských duchů pronikl onen paprsek Světla z Božského až do oněch žalářů rozumu.

Zdá se, že temno triumfuje.

Slovo IMANUELOVO proráží vchodové brány tohoto kamenného zdiva, aby tak čerstvý závan vzduchu proniknul oživující do nejvzdálenějších a nejtemnějších koutů, a čerstvým vánkem tak pohladil každou duši. Avšak mnozí už tento čerstvý závan nepocítují. Skrze nejtěžší duševní utrpení či největší radost bude nyní lidský duch donucen pozvednouti svůj zrak, aby si v oněch temných klenbách povšimnul čerstvého závanu vzduchu, který k němu proniká v hloubi jeho vědomí. Takto může naslouchající a následující onomu závanu větru projíti branami, které paprsek Světla IMANUELE otevřel, až posléze pomalu spatří Světlo a pospíší mu vstříc.

Slovo IMANUELOVO může se stát jeho největší radostí; pokud i toto však nepomůže, zbývá jen strašlivé utrpení jako poslední možnost záchrany před nevyhnutelným rozkladem, věčnou duchovní smrtí.

Avšak vraťme se nyní opět k řeči. Všimá-li si člověk přespříliš pouze formy Slova, namísto aby pátral po jeho původu, uváže na této formě a musí přirozeně další práci přenechat rozumu. Rozum tak bude vždy nacházet místa, o kterých musí pochybovat. Právě proto také potřebuje důslednou logiku.

Proto Slovo v Poselství obdrželo formu, která je zprvu rozumu přístupná. Pro bdělého ducha by toto nebylo nutné, neboť tento bude svůj rozum vždy napomínat, aby se držel stranou, jakmile jde o chápání nepozemských záležitostí.

Dobrý příklad zde nalezneme také v lásce. Ta nepotřebuje logiku, aby ji bylo možné dokázat, a přesto je pro člověka mocným pohonem. Rozum je zde často jako zázrakem odtlačen stranou. Ale žel je láska většinou ovládaná pocitem a tímto vázaná v jemno – či hrubohmotnosti. Potom má sklon k sobectví a postrádá nezištnost. Přesto všechno je spolehlivým pohaněčem, který ví, jak rozum obejít.

Kromě lásky existuje ještě jeden, avšak velice osudný pohaněč: ješitnost či sebeláska. Ona také dokáže vybičovat člověka k nejvyšším výkonům, ale přitom ho také jednou dožene k sebezničení.

Ješitnost a láska jsou dobrými příklady, neboť obojí pohání, ale nepotřebují k tomu logické úvahy. Jsou k dispozici jak život sám.

Proto temno podkopává sílu lásky tím, že jí vdechne kousek samolibosti, avšak jen tam, kde to člověk připustí. I v případech přirozeně nesobecké lásky, jako například lásky mateřské, dosáhlo temno vlivu tím, že člověku vdechlo touhu po ctižádosti, při které by se sám sebe mohl považovat za dobrého. Je to rána ješitnosti.

Nyní zpět k rozmanitosti působení řeči.

Řeč a slova lze také dobře přirovnat k mozaice. Dohromady dávají obraz, který poukazuje na určitý motiv, který často leží nedostupně daleko. Jednotlivé částčky mohou někdy vypadat, jako kdyby spolu vůbec nesouvisely; teprve při shlédnutí celistvého obrazu poznáme jejich sounáležitost. Pokusíme-li se tyto částčky zkoumat jednotlivě, ztratíme při tom přehled o celku.

Rozum se bude vždy pokoušet o prozkoumání podstaty a skladby jednotlivých částí a hledat v nich smysl. Musí vždy analyzovat, rozpitvávat a dělit. Dokáže celý obraz vnímat pouze když mu ho ukáže duch.

Tak jako věčnost a nekonečnost leží mimo dosah rozumu, tak i původ obrazu, který se skládá z mnoha různých jednotlivých částček. Často tak pro něj mnohé nepasuje, jelikož vidí jen jednotlivosti.

Jen duch a jeho schopnost vycit'ování dokáže obraz vystihnout. Jen pomocí ducha dokáže rozum ty jednotlivé částky správně umístit. Avšak pokusí-li se o to rozum sám, zabloudí v jejich rozmanitosti a bude zkoumat každý jednotlivý dílek, aby se dopátral jeho původu. Takto se čím dál více zamotá do nízkých podrobností, které pak sám nejlépe umí vysvětlit.

Takto je to i s řečí Poselství Grálu zformované do hmotnosti. Teprve skrze cit, který pronikne formou a přijme obsah, tato řeč ožije. Ožije, neboť její obsah probudí ducha k životu a tím se Slovo stane pochopitelným jako celek. On tak pozná význam, ze kterého bylo jednou zformováno.

Přijměte obsah Slova, a ono ve Vás ožije a dá Vám celek.

Slovo je síla a zdroj, ze kterého se vše zformovalo. Pozemsky zformovaná slova Poselství jsou pozemskými částčkami mozaiky. Vysvětlují Zákony, které teprve skrze Slovo začaly působit. Správně spojeny dokážou sestavit ten obraz. Tento obraz je však třeba poznat, a to dokáže jen živý duch, neboť jen on dokáže dosáhnout spojení s původem.

Toho je schopen jen tehdy, když nebude pohlížet jen na jednotlivé části a nedovolí rozumu, aby zkoumal jejich podstatu, nýbrž když pozvedne svůj zrak, aby shlédnul celý obraz. Jen tehdy bude vědět, kam jednotlivé dílky patří a tím bude rozum vést, aby i v hmotném světě nechal Slovo skrze lidského ducha působit. Rozum sám toho není schopen.

Rozum je schopen dílky správně zařadit na jejich místo jen pod vedením ducha. K tomu není nutné jednotlivě studovat jejich strukturu a podstatu, jak by to rozum rád činil.

I ve výzkumu, především v přírodních vědách, dochází k tomuto omylu. Namísto aby člověk hledal jejich původ v duchu, analyzuje nejprve podstatu jednotlivých částí rozumem. Rozum takto také dosáhne jistých poznatků, které však vedou jen do nízkých podrobností a jsou bezvýznamné pro vývoj lidského ducha. Duch mu to žel povoluje, neboť svou touhou po poznání vede nesprávným směrem ve svém domýšlivém přání se uplatnit.

Žel volí lidské duchovno právě tuto práci přenechávat rozumu.

Takto je však duch veden k nečinnosti a pohodlnosti. Temno ho tím zásobuje rozumovou chytrostí, která mu, která mu náhradou umožňuje jiný způsob uvědomění, ovšem ve službě temnot.

Duch pak na oplátku, většinou nevědomky, zásobuje temno neutrální silou. To je důvod, proč temno klade velký důraz na to, aby duch svoji schopnost cítění neztratil úplně. Potřebuje ducha k tomu, aby ho tento zásoboval energií, jelikož už od ní bylo samo odříznuto. Bez pomoci lidského ducha už by temno dávno samo v sobě vyschlo.

Poslední boj temnot

Lidstvo se pomocí Luciferova nástroje, „zvířete“, démona, který má svůj vlastní život, na něm stalo závislé.

Lidský duch je však sám zodpovědný za to, že v touze po splnění svých vlastních přání tohoto démona nechal působit. Sice to učinil ve vrozené mu touze po poznání, ale přesto pro svůj vlastní prospěch, namísto aby se nezištně a vděčně s ní postavil do služby Světla.

Zrodila se tak ješitnost ve všech svých podobách. Měla se stát největší léčkou celému lidstvu.

Je rozdmýchávána temnotami. Temnotami či temnem jsou myšleny oblasti odvrácené od Světla, které takto byly odříznuty od přílivu síly. Zem se nachází na hranici těchto oblastí.

Kreatury temnot, démoni a Světlu nepřátelští duchové bojují od spoutání Lucifera o přežití. Oni potřebují energii a tuto berou od lidských duchů. Šikovně přitom ponechávají duchu jeden průtok volný k příjmu síly. Dbají na to, aby plamínky duchů neuhaslly. Řádní energičtí vampýři obývají svět, aby pak tuto sílu odváděli do temnot.

Avšak člověk nevidí, že temno vyvinulo novou lest. Jeho vůdcové přitom postupují velice dovedně.

Temno už dávno nelze poznat podle zla. Samo vytváří zlo, aby proti němu potom mohlo opět samo bojovat. Maskuje se přitom rozumovou formou lidskosti, a s touto maskou táhne s člověkem do boje. Tento se domnívá, že slouží dobru. Avšak dovedně je mu přitom vdechnuta touha po uplatnění se a také vlastní chtění. Tímto je člověk poután pevněji k Zemi. Temno si pak klidně, dokonce i od probuzených duchovních plamínků, načerpává energii. Poháněn luciferským principem, svou nadmírnou touhou se uplatnit, se pak onen lidský duch sluní ve svých takzvaných dobrých skutcích, k čemuž ho nahání temno, aby si tak zajišťovalo vlastní přežití.

Čas od času povolí temné moci ony řetězy a trošičku pootevrou brány. Touze duchovních plamínků po probuzení je tak dána volnost, která by mohla vést k jejich záchraně. V této době načerpávají novou sílu. Většina z nich však znovu podlehne pokušením, jen v jiné formě. Potom, co nabyly nové síly, jsou tak znovu pochyťány.

Až moc dobře znají temní vůdcové slabosti lidí. V první řadě jsou to lenivost, touha po uplatnění se a ješitnost.

Skrze kariéru, zábavu, nucení ke konzumu, sportovní a hospodářský úspěch, chytrost rozumu, moc, vliv a manipulaci je touha ducha po Světle znovu stažena do marastu vlastních přání. Chyba je vždy stejná, jen její formy se mění. Je to léčka touhy po uplatnění se!

Ale také filmy a romány, které nepřírozeně vzrušují fantazii, jakož i všechny formy závislosti a chutí, ale i sebeláska a sobeckost, vášně, erotika, a především všechny formy omamující a ducha ochromující hudby, jako také pocitům lichotící, dusné odrůdy umění se starají o to, aby znovu ducha ukonejšily.

Zde zasahuje lenivost.

Mnohé věci přinášejí zdánlivé pozemské požehnání, ale přitom slouží jen k otupění.

Temnoty tak od doby, kdy byl Lucifer spoután a Světlo bylo na Zemi zakotveno, využívají neutrální sílu přijímanou vzněcujícími se plamínky k vlastnímu přežití. Velice dbá na to, aby lidstvo spojení se Sílou neztratilo. Využívá k tomu touhy k hledání Pravdy a nechá ducha ji také částečně nalézt. Avšak poutá ducha dovedně veškerými pokušeními vlastních přání a různými formami ješitnosti znovu pevně k Zemi. Aniž by si to uvědomovali, tvoří tito lidé takto spojení mezi temnem a přílivem síly ze Světla. Rozum jim přitom poskytuje nutnou oporu, aby stáli pevně nohama na Zemi. Chytře vymyšlený plán! K tomu krátké podotknutí.

V roce 1999 byl v kinech promítán první díl filmu Matrix, který s děsivou zřetelností zobrazil podobný stav v celém svém hrozném rozsahu. Sourozenci Wachowski („scénář“ a „režie“) zřejmě zachytili jemnohmotné proudy a natočili podle nich hollywoodský film. Jestlipak si přitom uvědomovali, jak se touto utopií přiblížili oné děsné skutečnosti?

Jak se můžeme chránit?

Teprve když lidský duch pochopil Slovo nezávisle na jeho formě jako celistvý obraz a vytušil tak jeho původ a působení, tak ho do sebe přijal. Nebude pak již mít žádná vlastní přání, nýbrž postaví se zcela do vůle Boží. Ví totiž, že mu jakékoliv vlastní přání jen ublíží, a zařadí se dobrovolně do Boží vůle, neboť ví, že to pro něj znamená největší štěstí.

Touha po pozemské slávě, a především uznání před lidmi a před sebou samým se mu zprotiví a zcizí.

Do tehdy bude v nejlepší případě chtít Slovem žít, ale nebude jím skutečně žít. Slouží temnotám jako živá baterie.

Toto je strašlivý stav, který lze ukončit jen úplným zničením temnem ovládaného materiálního světa, a tímto i všech ještě s ním spojených lidských duchů.

Tomu, že svět se všemi k němu připoutanými duchy ještě nebyl zničen, lze poděkovat jen spravedlnosti. Neboť dokud jen jeden jediný plamínek nevinně padne do takového zničení, bude svět ještě zachován. Avšak jednou i tento poslední plamínek promešká svou šanci.

Díky oné spravedlnosti se ještě může každý jednotlivý lidský duch zachránit, ...ale hodiny tikají...!!!!

Věnujme se opět otázce: co znamená »Slovo«?

Proč je psáno: »Na začátku bylo Slovo«?

Co je »Slovo«? Jaký je význam a původ, z kterého se jednou zformovalo?

Proč stojí: »Na začátku bylo Slovo... A to Slovo bylo u Boha! A to Slovo bylo Bůh...«?

Bůh je život. Jeho Vůle je čin, a čin je Slovo.

»Slovo« je »IMANUEL«, Vůle. ON je a byl (*na počátku* stvoření) Prvním mimo Boha. Jeho viditelnou formou je a byla holubice.

Křížem stvoření je a byl Parzifal. Tento kříž se zachvívá v holubici.

Čin: »Budiž Světlo«. Kříž (Parzifal) vystupuje z Božského hradu Grálu. (Z Božského hradu Grálu vystupuje část záření z IMANUELE, z Něj pak kříž (Parzifal).

Zrození stvoření (prastvořený hrad Grálu).

NA ZAČÁTKU BYLO SLOVO

Slovo je IMANUEL (Vůle).

»Budiž Světlo« je čin.

Parzifal vystupuje z božské části hradu Grálu a osvětluje temnotu. (Z božské části hradu Grálu vystupuje pás záření IMANUELE; z něj Parzifal, který osvětluje prostor bez světla).

A TO SLOVO BYLO U BOHA

Parzifal je skrze IMANUELE věčně u Boha.

A BŮH BYL TO SLOVO

IMANUEL.

Pochází z Boha. Nikoliv však z jeho záření. On je částí Boha. Vůle »Immanuel« a láska »Ježíš« jsou částí Boha. Byli v Bohu a jsou v Bohu. »Trojjedinost Boží«.

Z Božského IMANUEL (holubice) do prastvořeného PARZIFAL (kříž).

Na počátku byla Vůle »IMANUEL« - Budiž Světlo - Parzifal a zrození stvoření.

Proto se praví v pověsti o stvoření:

*„Na začátku bylo Slovo!
A to Slovo bylo u Boha!
A to Slovo bylo Bůh!“*

Poselstvím Grálu byl ve hmotnosti vytvořen průplav ke Slovu. Tento průplav však musí lidské duchovno samo naplnit proudem svého citu. Jestliže toto neučiní, zůstane tento průplav prázdný.

Prvních 91 přednášek původního Poselství bylo zformováno pod vlivem Parzifala z prastvoření.

Doznívání však byly se slovy „Svaté jest Slovo“ zformovány pod vlivem »IMANUELE«.

ON je Vůle, Slovo, a Začátek. ON působí skrze Parzifala ve stvoření. Společně tvoří jednu formu, jeden obraz: kříž, jež stojí v holubici.

Druhý obraz: »Budiž Světlo.«

Kříž vystupuje z hradu Grálu a prosvěcuje prostor bez světla.

Zrození stvoření skrze Parzifala.

Odtud pochází, zde měly počátek veškeré stupně stvoření, které se stále více rozšiřovaly až do hrubohmotnosti, a vytvořily i Poselství Grálu.

Kdo pochopí Poselství Grálu jako celek, najde Parzifala – IMANUELE a tímto pozná Boží působení.

Jediný cíl, který lidský duch dnes ještě smí mít.

Poselství Poslední ruky je poslední danou formou Slova. V důsledku neočekávaného zatemnění Země už není pro záchranu celého lidstva, nýbrž každého jedince, který pro sebe otevře onen průplav ke Slovu a naplní jej svým citem. Takto obdrží spojení skrze záření a příliv síly přímo ze Světla, které již dlouho Zemi obklopuje, a může se zachránit v zaslíbené říši, která potrvá 1000 let.

Ale běda, jestliže bude touto silou žít temno svou nerozvážnou vlašností, tak jak je to výše popsáno. Potom bude jeho vina dvojnásobná. Bylo by pro něj bývalo lepší, kdyby tento průplav vůbec neotevřel.

Dejte si pozor, abyste k tomu nepatřili i Vy!

Pod. Simon

27. září 2013

Volání z Prastvoření 2013–2017

Odkazy k »Volání z Prastvoření 2013–2017«